

Haar woorden klonken bijna smekend. Malory moest gemerkt hebben dat ze haar tranen wegdrong en knikte.

“Oké oké. Daden nu, uitleg later.”

Ze deed de ketting terug om haar hals en hief het zwaard. Het moest haar alle moeite kosten, want Annalise zag haar wankelen en Tala ving haar op aan haar elleboog. Zelfs Clay maakte de opmerking dat Malory wel goed moest mikken op de ketting.

“Wacht even.” Malory ademde diep in en uit en keek naar het zwaard. Ze liet de spieren in beide armen rollen en zwaaide deze los. Aan de pijnlijke blikken kon Annalise zien dat de wond nog steeds impact op haar had.

Het diamant waarmee het zwaard gesmeed was, weerkaatste in het zonlicht en Malory greep met haar ene hand naar haar ketting. Ze stond alsof ze in gedachten een gebed opzegde. Maar zodra ze nog eens flink uitademde en met een vastberaden blik naar Annalise keek en vervolgens naar de ketting, zag Annalise hoe het zwaard leek te stralen. Alsof het zijn drager herkende. Mal hief het zwaard met beide handen.

Annalise strekte haar armen en keek standvastig naar Malory en knikte als teken dat ze er klaar voor was en wendde haar gezicht af op goed geluk. Ze hoorde hoe het metaal van het zwaard in contact kwam met de steen en voor ze het wist voelde ze het gewicht van de boeien van haar handen glijden, samen met een vlaag energie en stof.

“Het is ... het is gelukt!”

De prinses wreef over haar polsen. Ze waren broos, maar ze was ... ze was ... ze was niet meer weerloos. Uit blijdschap liet Annalise enkele bloemen en struiken bloeien en ze omhelsde Clay en Malory.

“Dank je,” zei ze met een snik tegen Malory.

“Ik ben je een uitleg schuldig,” grinnikte ze.

Maar Tala kwam tussenbeide. “Ik heb een zalf die de pijn rond de polsen een stuk zal verlichten en de blauwe plekken doet verdwijnen en ik heb een patiënt die nodig rust moet houden.”

Malory wankelde en leunde op Tala. Het vasthouden van het zwaard kostte beduidend veel energie.

Dit aanbod nam Annalise aan. “Net op tijd voor de ceremonie vanavond!” reageerde ze en ze zocht Mals ogen.

“Je gaat toch wel met mij en Clay mee vanavond?” vroeg Annalise.

De ridder keek van Tala naar Annalise.

“Nou, eigenlijk ga ik met Tala.”

Annalise knikte langzaam tot het tot haar doordrong en er een teleur-

stellend "oh" van haar lippen kwam. Ze keek beduusd naar beide vrouwen voor haar. Misschien was ze zelfs een beetje teleurgesteld dat zelfs nu Tala alle tijd van Malory opslokte.

"Gezellig." Maar of het echt gezellig was, moest ze nog zien.

MALORY

Het gebeurde allemaal zo snel dat Malory niet eens goed snapte wat er was gebeurd. Het ene moment was ze met Tala aan het wandelen en verzamelde ze geneeskrachtige kruiden waar Tala naar op zoek was, en het volgende moment had ze de prinses bevrijd van haar handboeien met behulp van het zwaard van haar moeder. Ze had het zwaard nog niet durven te gebruiken, bang dat het diamant waarmee het gemaakt was zou versplinteren, maar het zwaard ging zonder moeite door het onyx metaal van de handboeien. De beweging zorgde voor een stekende pijn in haar schouders en kostte haar een groot deel van haar energie. Van deze kleine handeling stond het zweet op haar voorhoofd. Tala had haar ondersteund en overeind gehouden. Haar onderzoekende blik vertelde Malory dat de vrouw moest hebben opgemerkt dat ze een pijnlijk gezicht getrokken had en waarschijnlijk bleek was weggetrokken door de pijn die de slag van het zwaard op het metaal veroorzaakt had.

Annalise was Mal een uitleg verschuldigd die ze nog niet had gekregen. Met name hoe de prinses wist dat haar zwaard de ketens zou kunnen verbreken. Annalise sprak over een elfenfamilie, maar dat was niet mogelijk. Malory had geen trekjes in haar uiterlijk die aan elf deden denken. Ze had wel eens de opmerking gehad dat haar oogkleur opmerkelijk was. Felblauw was niet een kleur die vaak voorkwam in Populier, maar Malory dacht dat het van haar moeders kant van de familie moest komen. Dat het zwaard toevallig werkte moest vast een andere verklaring hebben. Maar voordat ze verder kon vragen, kondigde Annalise aan dat ze zich voor moest bereiden op de ceremonie. Nu ze niet meer geketend was, kon de prinses natuurlijk de mooiste jurken aan en moest zich goed kunnen vertonen als gast.

“Ik kan eindelijk weer mezelf zijn,” lachte de prinses.

Malory keek naar de bossen met struiken en bloemen die de prinses te voorschijn had getoverd. De blijdschap van de prinses bezorgde een glimlach bij Malory. Ze was zelf ook opgelucht dat de prinses weer gebruik kon maken van haar magie, en de vrolijkheid van de prinses was aanstekelijk en een stuk beter dan de hulpeloze prinses die ze de afgelopen dagen had meegemaakt. Ze liet zichzelf zakken op een zitbank en plukte een van de witte bloemen en snoof eraan.

“Voor de bruiloft kunnen ze vast nog wel meer bloemen gebruiken. Weet je al wat je aan doet, Ser Malory, of ga je in je uitrusting?”

Malory keek abdukt naar de prinses die haar verontschuldigend aankeek.

“Oh sorry, die kun je natuurlijk niet aan. Het spijt me, Mal.”

Maar Malory wuifde het weg. “Dat komt wel goed, prinses. Ik heb nog geen idee, maar ik vind wel wat.”

De prinses herinnerde Malory eraan dat ze geen geschikte kleding had voor het feest. Ze moest nog iets zien te vinden.

“Ik denk dat ik klaar ben om nog even te rusten als u het niet erg vindt, prinses.”

Samen met Tala liep Malory naar de ziekenboeg. Intussen sliep ze er niet meer, maar haar wond moest nog steeds van tijd tot tijd verzorgd worden en Tala vond dat Malory in ieder geval in beweging moest blijven.

Tala trok een gezicht toen ze het verband van de wond haalde.

“De hechting heeft losgelaten door je inspanning met het zwaard. Het bloedt niet ernstig, maar je moet echt rustig aan doen.”

Malory bekeek haar wond.

“Ik had geen keus. De prinses is vrij van de ketens die haar gevangen hielden. Dat is wat telt.”

Tala klakte met haar tong en schudde langzaam haar hoofd. Ze pakte het groene smeersel en smeerde dit over de wond nadat ze de hechting weer had hersteld, en porde nog een keer tegen de wond.

“Auw!” reageerde Malory.

“Niet eigenwijs zijn, Ser Malory. Het gif is misschien wel uit je lichaam, maar zolang de wond nog niet geheeld is en gesloten, ben je nog steeds kwetsbaar voor ontstekingen.”

Malory keek haar humeurig aan terwijl Tala een nieuw verband plaatste.

“De smederij is bezig met het maken van een nieuwe uitrusting,” vertelde Malory. “Het is een gift van de koning voor het redden van zijn kleindochter.”